

РЕЦЕНЗИЯ

От: Екатерина Илиева Матеева, д.ю.н.,
Професор по Гражданско и семейно право
Професионално направление 3.6 Право
Научна специалност Гражданско и семейно право
СУ „Св. Климент Охридски”,
Юридически факултет, Катедра Гражданскоправни науки

По: Обявен от СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ” конкурс за заемане на академичната длъжност **доцент**, област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6 Право, научна специалност Гражданско и семейно право (ДВ, бр. 44 от 29.05.2018 г.)

С единствен кандидат: **Главен асистент КРАСИМИР ЛЮБЕНОВ ДИМИТРОВ, доктор по право**
Хабилитационен труд: **„НОТАРИАЛНИ ПРОИЗВОДСТВА”,**
Второ актуализирано издание. София:Сиела,
2018 г., 151 с.

Основание за представяне на рецензията:

Заповед № Р038-410 от 18.06.2018 г. на Ректора на СУ „Св. Кл. Охридски” и решение от 11. 09.2018 г. на първото заседание на научното жури за възлагане изготвянето на рецензии и становища по този конкурс

1. Информация за кандидата с представяне на академичното му развитие и професионалната му дейност

Единственият кандидат в настоящия конкурс гл. ас. д-р Красимир Димитров е завършил висше образование по специалността Право в ЮФ на СУ „Св. Кл. Охридски” през 1992 г. В същата година става асистент по гражданско право в ЮФ на СУ „Св. Кл. Охридски”. Избран е за старши асистент през 1997 г., а за главен асистент през 2002 г.

Видно от Диплома № РУ-НС-2011-09, издадена на 18.10.2011 г. от Русенски университет „Ангел Кънчев”, Юридически факултет, кандидатът е придобил образователната и научна степен „доктор” по научната специалност Гражданско и семейно право с тема на дисертационния труд „Правно положение на нотариуса и Нотариалната камара”.

Гл. ас. д-р Красимир Димитров има богат преподавателски опит.

- В СУ „Св. Кл. Охридски” кандидатът е водил упражнения по дисциплините Семейно и наследствено право, Гражданско право-обща част и Облигационно право пред студенти от специалността „Право” в ЮФ от 1992 г. насам. В периода 1995-1997 г. е изнасял също така самостоятелно лекционни курсове по дисциплините Семейно право във Факултета по първоначална и предучилищна педагогика; 1999-2001 г. – по Основи на частното право във Философски ф-т; 1997-2001 г. по Гражданско право в Международни отношения, ЮФ; а от 1999 г. насам изнася редовно лекциите по Семейно и наследствено право във Факултета по педагогика, специалност Социални дейности. Възлагани са му и отделни лекции по дисциплините Семейно и наследствено право, Гражданско право-обща част и Облигационно право в ЮФ.
- Красимир Димитров е избран през 2013 г. на академичната длъжност „доцент” в ЮФ на Русенски университет „Ангел Кънчев” с хабилитационен труд „Нотариални производства”. – РУ „Ангел Кънчев”. Юридически факултет. 2013 („Нотариални производства”. Изд. Сиела, С., 2013 г., 153 стр.). В посоченото висше училище от 1995 г. насам кандидатът изнася лекциите по Облигационно право, а от 1998 г. насам – по Нотариално право. Избран е за декан на ЮФ на РУ „Ангел Кънчев”.
- В УНСС кандидатът е изнасял лекции по Семейно и наследствено право в периода 1994-2008 г., а по Нотариално право- от 1997 до 2008 г.
- Освен това, кандидатът е изнасял лекции по дисциплината Семейно и наследствено право в Икономическия университет-Варна (1994-1996 г.) и във Великотърновския университет „Св. Св.

Кирил и Методий” (1994-1995), а във **Военната академия „Г.С. Раковски”** е преподавал дисциплината **Правна подготовка** през учебната 1993-1994 г.

Кандидатът има специализация по „Правни клиники” (САЩ, 2002 г.).

Гл. ас. д-р Красимир Димитров има голям практически опит в качеството си на експерт към Българския център по правата на човека (1996-1998) и съветник в XXXVIII (1997-2001) НС. Учредител и председател е на фондация „Правна клиника“ (1999). Бил е член на Комисията за защита на лични данни в периода 2002-2014 г. Член е на работната група за защита на личните данни на Европейската комисия по чл. 29 от Директива 95/46 (от 2007). Експертен съветник на Комисията по правни въпроси на XLI НС (2009-2013).

2. Обща характеристика на представения в конкурса хабилитационен труд

В настоящия конкурс кандидатът е представил като хабилитационен труд книгата **«НОТАРИАЛНИ ПРОИЗВОДСТВА»**. **Второ актуализирано издание. Сиела, С., 2018 г., 151 стр.** Изложението е структурирано в седем глави, без увод и без заключение. Приложен е списък на използваните съкращения и библиография, включваща общо 103 библиографски единици, от които 19 на френски, немски и руски език, а останалите на български. Всяка от главите е подразделена на параграфи и точки с предметни заглавия. Трудът съдържа общо 56 бележки под линия.

В *първата глава* под заглавието „Понятие и правна същност на нотариалните производства. Общи правила» са разгледани в два последователни параграфа понятието за нотариалните производства и общите правила за тях, предвидени в разпоредбите на чл. 570-577 ГПК. По повод производствата по вписване, отбелязване и заличаване на вписани обстоятелства в книгите за вписвания, респ. в имотния регистър, както и издаване на удостоверения за наличие или липса на тежести, е застъпено схващането, че в разпоредбите на чл. 569 ГПК законодателят по нов начин е регламентирал нотариалните производства, като обявява изрично за нотариални и такива, които не се извършват от нотариус, а от друго лице, имащо нотариална компетентност в предвидените от закона случаи (с. 17).

Съществената новост при уредбата на нотариалните производства в новия ГПК от 2008 г. авторът вижда във „включването в нотариалните производства на такива, по реда на които не се извършват нотариални удостоверения” (с. 18). Обсъдена е и правната природа на нотариалните действия в производството по приемане и връщане на предадени за съхранение документи и книжа и даване на справки по нотариалните книги.

Втората глава е посветена на производството за издаване на нотариален акт за правна сделка. Изяснени са общите изисквания за извършване на този вид нотариално удостоверение и реда за извършването му. Подробно е описан ходът на различните видове проверки, които следва да извърши нотариусът. Като същински нотариални действия са определени прочитането на проекта за нотариален акт от нотариуса и подписването на този проект от участващите в производството лица и от нотариуса. Разгледани са и усложнени хипотези, свързани с незнание на български език от някой от участниците, с участие на глух, нем или глухоням, както и с участието на неграмотно лице или такова, което не е в състояние да се подпише поради физически недъг.

В *глава трета* авторът се е спрял на производствата, по реда на които се издават констативните нотариални актове. В тази част от книгата е направен опит да се даде определение за понятието констативен нотариален акт, очертано е приложното поле на този вид актове, изведени са общи правила за производствата по издаването им и са разгледани последователно на констативни нотариални актове и констативните нотариални актове по чл. 587, ал. 1 и чл. 587, ал. 2 ГПК.

В *глава четвърта* под заглавието „Нотариални заверки” са разгледани последователно нотариалните производства по чл. 589 и сл. ГПК, имащи за предмет удостоверяването на дата, подпис и съдържание на частен писмен документ, удостоверяване на преписи и извлечения от документи и книжа, връщането на нотариални покани и удостоверенията във формата на констативни протоколи. Накратко са посочени някои по-важни за практиката случаи, при които съответният вид нотариално удостоверение на дата, подпис, съдържание и т.н. намира приложение при създаване на форма за действителност на частноправните актове. Специално място е отделено и на нотариалните удостоверения при сключване на брачни договори и реда за тяхното извършване.

Петата глава обхваща нотариалните производства по завещанията в българското наследствено право. Разгледани са производството по нотариалното завещание, предаването и връщането на предадено за съхранение саморъчно завещание, обявяването на саморъчно завещание и отмяната на саморъчно завещание с нотариален акт.

Глава шеста е посветена на нищожните и неистински нотариални удостоверявания. Преведено е разграничение между нищожното и незавършеното нотариално удостоверяване. Основанията за нищожност на нотариалните удостоверявания по чл. 576 ГПК са групирани в две основни групи – такива, свързани с нарушения на материалната компетентност на нотариуса и такива, които съставляват съществени нарушения на процесуалните правила при извършване на нотариалното удостоверяване. При разглеждане на неистинските нотариални удостоверявания е възприето традиционното за нашата гражданскопроцесуална теория разграничение между неавтентични и неверни нотариални удостоверявания.

Последната *глава седма* е посветена на поправката и обезсилването на нотариалните удостоверявания. Следвайки общоприетото от средата на миналия век разграничение между поправка на проект за нотариален акт и поправка на окончателен нотариален акт, авторът изтъква, че критерий за допустимост на производството по чл. 579, ал. 3 ГПК е моментът на извършване на поправката. Авторът се присъединява към възгледа, че проект на нотариален акт е налице до момента на приключване на всички елементи от фактическия състав, а именно подписването на акта от нотариуса и потвърждава безспорното в теорията и практиката положение, че участниците в поправания нотариален акт следва да вземат участие и в производството по поправка на нотариалния акт. Авторът подкрепя и отдавна обоснованото виждане, че нотариалният акт за поправка на нотариален акт проявява правните си последици за напред, *ex nunc*, но само заедно с поправания нотариален акт и в този смисъл материалната му доказателствена сила е несамостоятелна. В отделен параграф 2 от същата глава е изяснено, че обезсилването на нотариално удостоверяване представлява отпадане с обратна сила на официалната доказателствена сила на нотариалното удостоверяване. Посочени са хипотези, при които със съдебно решение е установена неверността на нотариалното удостоверяване, както и случаи, при които действително нотариално удостоверяване бива отменено от съда

поради проявлението на нови юридически факти, настъпили след извършване на удостоверяването (унищожаване, разваляне, отмяна на узаставерената правна сделка).

3. Оценка на получените научно-приложни резултати и приноси и критични бележки

Няма съмнение, че въпросите на нотариалните производства имат огромно теоретично и практическо значение за съвременния граждански оборот и в този смисъл всяко теоретично изследване в тази област следва да бъде приветствано в българската правна книжнина. Такъв прием заслужава и представеният за рецензиране в настоящия конкурс труд на гл. ас. д-р Красимир Димитров, озаглавен „Нотариални производства”. До момента проблематиката на нотариалните производства е била разисквана главно в учебните курсове и коментари по гражданско процесуално право, макар че е застъпена широко и в отделни теоретични изследвания, по-значимите сред които са монографията на проф. Сталев „Нотариалният акт”, С., Феня, 2004 г., няколко студии на проф. Яновски, Книги втора и трета от четиритомния курс на д-р Панчо Бешков „Българско нотариално право”, С., Феня, 1999, 2000, 2001 г., отделни статии на чл.-кор. проф. Ц. Цанкова и др.

Представеният за рецензиране труд на гл. ас. д-р Красимир Димитров съдържа самостоятелно и систематично изложение върху уредбата на общите правила за нотариалните производства (чл. 569-577 ГПК) и на отделните видове нотариални производства по чл. 578-594 ГПК, като в добавка са разгледани и нотариалните производства, свързани със завещанието в българското наследствено право. Поради липсата на увод и заключение към труда остава неясно, от какви научни съображения се е ръководил авторът, за да обхване в книгата си само една група нотариални производства, уредени извън ГПК, каквито са *завещанията* по Закона за наследството, а да не разгледа други видове нотариални производства, които при това са изрично посочени в чл. 569 ГПК (напр., **протестите** по чл. 569, точка 3 ГПК - нотариалното производство по извършване на протест на заповедни ценни книги по чл. 496 и сл. от Търговския закон; морския протест по КТК), **вписванията, отбелязванията и тяхното заличаване по книгите за вписвания** по чл. 569, точка 5 ГПК и др. Прави впечатление, че извън

полезрението на автора са останали и други видове нотариални производства, които са уредени извън ГПК, като напр., производството по удостоверяване съдържанието на банков сейф по чл. 60ба от Търговския закон и чл. 56, ал. 3 от Закона за банковата несъстоятелност; производството по чл. 232, ал. 4 от Търговския закон за удостоверяване от нотариуса на това, което се е случило на общо събрание на акционерно дружество и др. Предвид неяснотата на критерия, с оглед на който е извършен подборът на нотариалните производства, разгледани от д-р Красимир Димитров, не би могло да се каже, че рецензираната книга съдържа пълно и цялостно оригинално научно изследване по избраната тема – нещо, което е безусловно необходимо, за да се приеме, че трудът има характер на монография по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 3 ЗРАРБ. Липсата на увод, който да очертае логическия център, целите на теоретичния анализ и методите на научно изследване, както и отсъствието на заключение, което да обобщи основните теоретични изводи на автора и с това да придаде една цялостност и правно-логическа завършеност на изследването, пречи да се открие монографичен елемент в труда и при най-добро желание. Не може да бъде оставен без внимание и относително скромният научен апарат, който авторът е използвал в изследването си. От всичките 103 на брой наши и чуждестранни съчинения, които авторът е включил в библиографията в края на книгата си, действително са цитирани само **17** български автори с техните съчинения (включително автоцитирания). Неясен остава начинът, по който д-р Красимир Димитров е използвал останалите 86 нецитирани в текста български и чужди автори при написване на книгата си.

Макар да няма монографичен характер, рецензираният труд е полезен с това, че разглежда по един много достъпен начин и в дидактична последователност основни въпроси от процесуалната част на курса по дисциплината „Нотариално право”. Без да обременява читателя с дълбочинни теоретични анализи, авторът е представил ясно и в изчистен вид основните положения на процесуалното нотариално право, спирайки се най-вече на въпроси с практическо значение. Както е анонсирал върху корицата на изданието, в труда си авторът е потърсил отговор на редица практически значими въпроси, възникнали при осъществяване на нотариалната дейност. С оглед на това си съдържание и обхват книгата е несъмнено много полезна за аудиторията, за която самият автор я е предназначил, а именно както за

студенти по право, така и за нотариуси, помощник–нотариуси, адвокати, съдии по вписванията и др. Практическата полезност на труда се подсилва и от обстоятелството, че на редица места в изложението авторът е привлякъл релевантна съдебна практика – 11 решения на отделни състави и тълкувателни решения на ОСГК на ВКС, които са посочени коректно в бележки под линия, част от които предметни по характера си. С оглед на бъдещи издания на труда може да се препоръча на автора да отдели по-специално внимание на неспоменатото от него Тълкувателно решение № 11/2012 г. от 21. Март 2013 по тълк.д. № 11/2012 г. по описа на ОСГК на ВКС досежно отричането на материална (обвързваща) доказателствена сила на констативните нотариални актове в частта им относно констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост.

Независимо от липсата на монографичен характер на рецензираното изследване, то съдържа редица полезни за доктрината съждения и изводи, част от които са посочени от автора в представената от него справка за приносния характер на трудовете, с които участва в този конкурс. **Приносен характер** има виждането на автора, че извън изброените в чл. 575 ГПК основания за отвод на нотариуса такива може да са налице и в други случаи, произтичащи от императивната разпоредба на чл. 23 ЗННД – винаги, когато са налице особени отношения, които пораждат основателни съмнения за безпристрастността на нотариуса. Интерес, също така, будят разсъжденията на автора относно обхвата и съдържанието на задълженията на нотариуса да опазва правата и интересите на страните в нотариалното производство по чл. 25, ал. 1 ЗННД и възлагането по реда на чл. 22 ЗННД на задължение да извърши проверка за наличието на ипотека върху имота – обект на правоучредителна или правопрехвърлителна сделка. Подкрепа заслужава предложението *de lege ferenda* за обособяване на самостоятелна книга като част от нотариалния архив, в която да бъдат подреджани удостоверените от съответния нотариус брачни договори. Приносно значение има изясняването на особеностите на нотариалните производства по едновременно удостоверяване на подпис и съдържание на частни писмени документи. Ползена за нотариалната и съдебната практика е и частта от книгата, посветена на производството по издаване на нотариален акт за отмяна на завещание. Като цяло, този въпрос не е подробно уреден в закона и не е бил достатъчно изследван в доктрината.

Към рецензирания труд могат да бъдат отправени **и някои критични бележки и препоръки**. Освен изтъкнатите по-горе бележки, може да се препоръча на автора с оглед на следващи издания на труда да задълбочи теоретичния анализ, който липсва осезателно на много места в изложението. Така напр., при разглеждане на последиците от нищожността на нотариалното удостоверяване на стр. 132 авторът е трябвало да обсъди конверсията на официалния документ, обективиращ нищожното нотариално удостоверяване, при условията на чл. 188 ГПК. Това би обогатило съществено практическата и теоретична полезност на труда.

От по-сериозна теоретична аргументация се нуждае дискуссионното по характера си виждане на автора, че в нотариалното производство по приемане за пазене и връщане на предадени за съхранение документи и книжа по чл. 594 ГПК не било налице нотариално удостоверяване, а *„по-скоро в случая нотариусът оказва съдействие на лицето, като чрез производството се постига един желан от него правен резултат”* (цитирано по автора, с. 18 от труда). Поддържа се, че съставеният по реда на чл. 594 ГПК протокол от нотариуса имал правно значение само в отношенията между нотариуса и молителя. На това схващане следва да се възрази, че нотариалният протокол по чл. 594 ГПК няма правното значение на една „разписка” в отношенията между частноправни субекти. Протоколът, съставен от нотариуса по чл. 594 ГПК, е форма на нотариално удостоверяване и се ползва с формална и обвързваща материална доказателствена сила. Не може да има съмнение, че по реда на тези две производства (за приемане и за връщане на документи), уредени в чл. 594, ал. 1 и ал. 2 ГПК, нотариусът удостоверява два правно-значими факта – факта на приемане за съхранение на документи, съответно – факта на връщане на тези документи на лицето, което ги е депозирало при нотариуса. Няма съмнение, че тези производства са уредени именно като нотариални, видно от систематичното място на посочените разпоредби, поместени в края на главата за нотариалните производства. Това прие доктрината в лицето на проф. Сталев веднага след уреждането на тези производства с новата буква „д” към чл. 465 от отм. ГПК (нова- ДВ, бр. 104 от 1996 г.) – вж. Сталев, Ж., Българско гражданско процесуално право. Шесто допълнено и преработено изд. Сиела, С., 2000 г., с. 849. Няма сериозни основания за по-различни изводи относно правната природа на тези производства и при уредбата им по

чл. 594 от действащия ГПК. Смущаващото в случая е само, че авторът се осъмнява в нотариалния, удостоверителен характер на тези действия на нотариуса по чл. 594 ГПК, а в същото време изтъква аргументи тъкмо в подкрепа на това, което се стреми да отрече. Тук, вероятно, е нужно да се припомни азбучната истина, че нотариалните производства са уредени като вид охранителни именно защото нотариусът дава *съдействие* на частноправните субекти, извършвайки удостоверителни изявления по реда на нарочни нотариални производства. Понятията „нотариално удостоверяване” и „оказване на съдействие от страна на нотариуса” не са две различни неща, както се е опитал да ги представи авторът в цитирания по-горе пасаж на с. 18 от труда.

На места правният изказ на автора се нуждае от сериозно прецизиране. Без да посочвам подробно съответните части от труда, ще изтъкна само, че опитвайки се да дефинира понятието за така наречените „нотариални заверки”, т.е. за нотариалните удостоверявания, извършвани чрез удостоверителен надпис върху документ, авторът е приел, че при тях *„нотариусът удостоверява определен юридически факт, придавайки официална доказателствена сила на удостовереното обстоятелство”* (цитирано по автора, стр. 82 от труда). Това виждане на автора не може да намери опора в закона (чл. 179, ал. 1 ГПК), независимо, че в авторския текст е отпечатано в bold като нещо важно, което трябва да бъде запомнено от читателя. Преди всичко, не може да се твърди, че удостовереното обстоятелство има доказателствена сила, а най-малко може да се поддържа, че тя е „официална” доказателствена сила. Обвързващата доказателствена сила е правна последица на нотариалното удостоверяване. Официалният удостоверителен документ, в който е обективирано нотариалното удостоверяване и който се ползва с обвързващата доказателствена сила по чл. 179, ал. 1 ГПК, доказва обстоятелството, което е предмет на нот.удостоверяване по реда на нотариалното производство. Законът привързва доказателствената сила към нотариалното удостоверяване, респ. писмения документ, в който то бива обективирано, а не към обстоятелството, предмет на нотариалното удостоверяване.

Без да навлизам в подробни обсъждания, ще отбележа още и че от позадълбочена теоретична аргументация се нуждае виждането на автора на с. 17 от труда, че в разпоредбите на чл. 569 ГПК законодателят е регламентирал

по нов начин нотариалните производства като обявява изрично за нотариални и такива, които не се извършват от нотариус, а от друго лице, имащо нотариална компетентност в предвидените от закона случаи. Става дума за вписванията, отбелязванията и тяхното заличаване от книгите за вписвания, за даването на справки и удостоверения от книгите за вписвания и за издаването на удостоверения за наличие или липса на тежести. С това съждение авторът приема, че е възможно да съществуват нотариални удостоверявания, които са изключени от материалната компетентност на нотариуса по чл. 2 ЗННД, тъй като същите са вменени в изключителна компетентност на друг орган – съдията по вписванията. Не е ясно по какъв начин този извод на автора се съгласува с твърдението му в неговия дисертационен труд „Правно положение на нотариуса и Нотариалната камара”. Сиела, С., 2012 г., стр. 32, че „материалната компетентност на нотариуса наричаме обща или пълна”, т.е. че нотариусът е орган с обща нотариална компетентност. Ако наистина нотариусът е орган с обща нотариална компетентност, би трябвало да може да извършва всички видове нотариални производства, без да е необходимо това да му бъде възлагано с изрична законова норма във всеки отделен случай (за разлика от органите с ограничена и специална нотариална компетентност по чл. 81 и сл. ЗННД). А се оказва, че има видове нотариални производства, по които нотариусът не е компетентен, макар да е орган с обща или пълна (по зумите на автора) нотариална компетентност. По този въпрос в рецензирания труд не е взето сериозно отношение.

4. Оценка на другите научни публикации на кандидата

С оглед на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 3 ЗРАСРБ кандидатът е представил 4 публикувани в списание „Собственост и право” статии по отделни практически въпроси на процесуалното нотариално, две от които в съавторство, препечатани и в „Нотариален бюлетин”, както и една статия, поместена в сборник „Младежката безработица. Социални и правни проблеми”. С., Сиела, 2000, с. 41-46.

Освен това кандидатът участва в конкурса и с две глави от изданието „Правна клиника. Практическо ръководство”. С., Сиби, 2006, 322 с. (В

съавторство; авт.: Гл. 4. Обезпечаване дейността на правните клиници, 82-100; Гл. 5. Методология на клиничното обучение, 101-108).

Изброените материали се приемат за рецензиране тъй като не повтарят дисертационния труд „Правно положение на нотариуса и Нотариалната камара”, представен за придобиване на образователната и научна степен "доктор".

- Статията „Относно страните и участниците в нотариалното удостоверяване на договора за аренда в земеделието”. – Собственост и право, 2017, № 5, с. 58-61, разглежда въпрос, който едва ли е от естество да възбуди сериозен спор в доктрината и практиката – дали е необходимо участникът в нотариалното производство по удостоверяване на подписите на страните по договора за аренда в земеделието да е непременно съсобственик, или може да е само пълномощник, който е трето лице на съсобствеността върху земеделската земя. Обсъждането на този въпрос във формата на отделна статия изглежда странно, предвид факта, че нито новият чл. 3, ал. 4 на Закона за арендата в земеделието от 7. Февруари 2017 г., нито нотариалната практика, нито теорията в лицето на доц. д-р Зл. Орсов (сп. Собственост и право 2017 г., № 4) даваха сериозен повод за колебание, дали в нотариалното производство по сключване на този договор следва да участват само съсобственици или пък същите могат да бъдат представлявани от трети лица-техни доброволни представители. Целта на изменението в ЗАЗ беше само да се създадат законови гаранции, че решението за отдаване на земята под аренда е взето и ще бъде осъществено от съсобственици, притежаващи повече от 50 на сто от земята, а не с цел да се въздигне личното явяване на съсобствениците в елемент от фактическия състав на производството по удостоверяване на сключването на арендния договор.
- Статията „Относно процедурата по вписване на актове в различни съдебни райони” – Собственост и право, 2017, № 11, с. 53-56, обсъжда практически значимия въпрос относно вписването в различни съдебни райони на подлежащи на вписване актове по чл. 10, ал. 1 от Правилника за вписванията, имащи за обект недвижими имоти с местонахождение в различни райони (при замяна, делби, спогодби, брачни договори). Авторът е обосновал логичното и единствено възможно от правна

гледна точка решение, че в тези хипотези е недопустимо като безпредметно повторното вписване в друг съдебен район на един вече вписан в единия район акт. Макар да няма научен апарат, статията е полезна с внесената от нея яснота, че след като в единия съдебен район е било извършено надлежно вписване на акта, в другия съдебен район се извършват само технически действия по подреждане на изпратените до съдията по вписванията преписи от акта заедно със съобщение, че вече са събрани дължимите такси.

- Двете статията „Относно задължението на нотариуса по чл. 25, ал. 2 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност. – Собственост и право, 2016 г. № 11, с. 58-63 и „Задължен ли е нотариусът при удостоверяване на правна сделка с недвижим имот да проверява и уведомява страните за наличие на ипотека? – Собственост и право, 2016, № 8, с. 64-72, са посветени на въпроси, които са обсъдени подробно като част от книгата „Нотариални производства”, стр. 53 – 56, поради което няма да бъдат преценявани повторно и отделно.
- Статията „Младежката безработица и семейството”. В: Младежката безработица. Социални и правни проблеми. Сиела, С., 2000 г., с. 41-46 има подчертано обзореи характер. В нея са представени в един достъпен за широката публика стил отраженията на явлението безработица върху състоянието на семейните отношения. Безработицата е разгледана като фактор, възпрепятстващ възникването на семейни правоотношения (с оглед сключването на брак, раждането на деца, осиновяването и настойничеството и попечителството). Изложението е опряно на статистически данни. Разгледани са също последиците от безработицата за семейството, изразяващи се в намаляване на доходите и понижаване на жизнения стандарт, неизпълнение на задълженията за семейноправна издръжка, намаляване на раждаемостта и прочие.
- Двете глави от изданието „Правна клиника. Практическо ръководство”. С., Сиби, 2006, 322 с. (В съавторство; авт.: Гл. 4. Обезпечаване дейността на правните клиници, 82-100; Гл. 5. Методология на клиничното обучение, 101-108) не съдържат научни приноси, поради което не са обект на по-подробно обсъждане в настоящата рецензия.

С оглед на тематичния си обхват и характер, общ обем от около 50-55 страници, скромнен като цяло научен апарат или пълна липса на такъв (при първите две публикации), посочените статии, всяка поотделно и в тяхната съвкупност, нямат характер на „равностойни (на монографичен труд) публикации в специализирани научни издания” по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 3 ЗРАСРБ, но имат несъмнено значение за практиката.

5. Заключение

В резултат от комплексна преценка на гореописаната дейност и като имам предвид, че **гл. ас. д-р Красимир Любенов Димитров** има 26 годишен преподавателски опит в ЮФ на СУ и няколко други висши училища в страната, че вече е бил избран на академичната длъжност „доцент” в юридически факултет на друго висше училище в страната (в ЮФ на РУ „Ангел Кънчев”), че е автор на ред публикации по въпроси на гражданското и нотариалното право, вкл. учебни материали, които подпомагат процесите на академично преподаване на правни знания и правоприлагането, и не на последно място, че има много богат практически опит и познания като експерт към различни държавни органи и неправителствени организации през последните две десетилетия, намирам, че кандидатурата на **гл. ас. д-р Красимир Любенов Димитров** отговаря като цяло на необходимите материалноправни изисквания по чл. 24, ал. 1 ЗРАСРБ и вътрешните правила на СУ за заемане на академичната длъжност „доцент” в област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6 Право, научна специалност Гражданско и семейно право, в ЮФ на СУ „Св. Кл. Охридски”. С оглед на това **предлагам на почитаемото научно жури да гласува положително и да предложи на Факултетния съвет на ЮФ на СУ „Св. Кл. Охридски” гл. ас. д-р Красимир**

Рецензия за гл. ас. Красимир Димитров от проф. д-юн Екатерина Матеева, конкурс за доцент СУ 21.10.2018

Любенов Димитров да бъде избран на академичната длъжност „доцент” в област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6 Право, научна специалност Гражданско и семейно право.

21.10.2018 г.

Проф. д-юн Екатерина Матеева

.....